CLAUDIU BÂRSILĂ

Secunde de grafit

nou media
LUMEN
www.EdituraLumen.ro

Claudiu BÂRSILĂ

Secunde de grafit

Lumen

Iaşi, 2009

Claudiu Bârsilă (n.4 noiembrie 1984) este student la Facultatea de Medicină Generală din cadrul UMF "Carol Davila", Bucureşti.

S-a afirmat în domeniul cercetării medicale prin studii şi proiecte în domeniul neuroştiinţelor, premiate la nivel naţional şi internaţional. "Secunde de grafit" este volumul de debut literar, o carte în care converg diversele ipostaze ale autorului, spirit analitic, preocupat de rigoarea observaţiei, dar şi de infinitele nuanţe ale analizei, ale percepţiei, ale reprezentării imagistice între graniţele generoase marcate de realitate, vis, subconştient, căutare, nelinişte, timp, destin.

Editura Lumen este acreditată CNCSIS sub nr. 003
www.edituralumen.ro, www.librariavirtuala.com

Coperta şi ilustraţiile: Claudiu Bârsilă
realizate prin tehnici de grafică 3D şi grafică digitală
Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale:
BÂRSILĂ, Claudiu
Secunde de grafit/ Claudiu BÂRSILĂ
- Editura Lumen, Iaşi
Pag. 168
ISBN- 978-973-166-148-3

821.135.1-32

Claudiu BÂRSILĂ

Secunde de grafit

Lumen

Iaşi, 2009

Pagină lăsată goală intenţionat

În această dimineaţă câştigase lupta cu ceasul. Se trezise înaintea lui. În cameră, soarele intra fragmentat de frunzele copacilor din faţa casei. Se simţea odihnit. A mai stat câteva minute întins, perfect drept, parcurgând din priviri întreaga cameră. Lumina se aşeza pe obiectele din jur, le dădea prospeţime, ca şi cum ar fi cărat cu ea şi aerul proaspăt, rece, de dincolo de geam. Îşi mişca uşor degetele de la mână încercând parcă să delimiteze umbrele de pe podea, apoi de pe biblioteca din stânga patului. Cumva în felul în care un grafician urmăreşte perspectiva şi apoi o transpune, micşorată, pe foaia sa. Pe măsură ce privirea se îndrepta spre celălalt colţ, urmărea umbrele cu mişcări tot mai largi. Lângă el, Eli încă dormea, acoperită în întregime cu plapuma portocalie. Umbrele şi razele care duceau pe hol erau mai lungi şi i-au condus mâna până pe umărul ei, pe care desena acum, imaginar, lumina întregii camere. Era odihnitor şi plăcut. Zâmbea uşor ori de câte ori nu era sigur, din poziţia în care stătea, dacă o umbră se continua cu alta sau dacă, în schiţa de pe umărul Eliei, ar trebui să le contureze strict delimitate.

Cadenţa respiraţiilor ei îl făcea să clipească lung, gândindu-se că încă o jumătate de oră de somn ar fi prins bine. Când clipea sau când stătea cu ochii închişi câte o secundă, revedea imaginile pe care le visase. Îi dădea o stare de bine să îşi spună în gând că ceea ce

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

visase a rămas în vis, că nu va interfera cu realitatea. Un vis care a trecut şi dorinţa ca dimineaţa să nu prelungească deloc starea pe care visul acela i-o dăduse. Îi făcea plăcere să separe visul de zi, ca şi cum ar fi avut puterea să disocieze propria-i fiinţă, să selecteze ce rămâne din el şi ce îndepărtează. Dimineaţa aceasta şi visul de azi-noapte sunt strict delimitate. Sunt diferite. Încerca totuşi să îşi dea seama dacă visase înainte să se trezească sau poate că visase la miezul nopţii şi îi rămăsese în memorie visul. Dacă ar fi visat de dimineaţă, cu un minut înainte de trezire, importanţa acelor imagini ar fi fost şi mai mică. Se gândea că ar fi normal să ţi le aduci aminte dacă le-ai visat acum zece minute. Nu importanţa lor ţi le păstrează şi dimineaţa în minte, ci faptul că sunt recente. Un vis, atât. Apoi a închis ochii şi s-a jucat din nou cu vârful degetului pe obrazul ei, conturând iar umbrele din cameră, de această dată din memorie. Eli se gâdila şi s-a întors pe partea cealaltă. Ray s-a ridicat repede. A mers în bucătărie să-şi facă o cafea. Voia să îşi menţină energia pe care o simţea, să nu piardă din odihna pe care o câştigase peste noapte. Îi venea în minte totuşi ceea ce visase. Era despre încercarea sa de săptămâna trecută de a se angaja. Se uita la filtrul de cafea cu privirea fixă şi în minte îi apărea intrarea clădirii unde ar fi trebuit să fie noul său loc de muncă. Strânse din buze şi se încruntă uşor.

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

Nu, zise şoptit. Apoi s-a întors să caute ibricul. Astăzi cafea la ibric, spuse ceva mai tare, aproape gata să râdă. A luat o linguriţă din cafeaua măcinată şi a lăsat-o să cadă uşor, aşa cum un copil dă drumul nisipului printre degete. Se uita atent cum cad granule negre. În minte îi veneau chipurile angajaţilor unde lucrase timp de o săptămână. Uşor stupefiat îşi repeta în minte -noul meu loc de muncă- fostul meu loc de muncă- vechiul meu loc de muncă– locul meu de muncă. Timp de o săptămână avusese două colege de birou. După ce le-a numit colege, s-a oprit puţin, apoi a repetat în gând "colege". Şi încă o dată. Ceva nu era bine. "Colege". O parte din cafeaua măcinată încă nu se scufundase în apa din ibric. A început să o amestece cu mişcări încete, înainte şi înapoi. Nu mai am nimic de a face cu ele, nici o treabă. Nu trebuie să le mai văd, se gândea el. Apoi a aprins ochiul de sub ibric al aragazului. Ce treabă să mai am cu ele...şi oricum mă întreb cât de importante să fie în viaţa mea, cât să mă gândesc acum la nişte femei care, în fond, duceau lipsă de atenţie. Mi-au făcut praf o săptămână pentru că erau lipsite de orice urmă de viaţă. Nişte roboţi uscaţi şi infatuaţi. Hmm, colege! E-fe-me-ri-de. Da, mult mai bine. E-fe-me-ri-de. Amuzat, îşi aducea aminte chipul uneia dintre ele când îl pronunţa pe "E" şi apoi, pe fiecare silabă, ca într-un film fragmentat, chipul celeilalte – "E-fe-me-ri-de". Nişte

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

efemeride obsedate de a arăta oricui cât au reuşit să dobândească, cine au ajuns. Probabil că ameţesc ori de câte ori se gândesc la ascensiunea lor socială. Se purtau de parcă, în loc de bună-dimineaţa, ar fi vrut să le spun "recunosc valoarea socială a ascensiunii tale". Se gândea apoi la Eli, care dormea în cealaltă cameră. Ce diferenţă. Nu cred că pe ea o vede vreun străin ca pe efemeridele de la încercarea aia nereuşită de angajare. Eli nici nu se compară. Mmm, nu merită efemeridele să le compar cu Eli. Sunt curios când va veni momentul în care îşi vor da seama cât de penibile erau. Cafeaua fierbea deja, aşa că a întrerupt şi gândurile lui. Se simţea bine şi nu voia deloc să se încarce cu starea pe care aceste amintiri i-o dădeau. Nu avea rost să înceapă să se simtă iar ca în acea săptămână, mai ales că totul începuse de la un vis. Această dimineaţă era altfel, nu mai simţea oboseala. Şi era uşor să se delimiteze şi de vis, şi de ceea ce trăise mai demult. Nu era prima dată când se rupea complet şi de ceea ce trăise, şi de atitudinile pe care le lua faţă de viaţa de zi cu zi. Diferenţa era că acum se putea rupe de trecut, de acea săptămână în care încercase să se integreze în sistemul efemeridelor pentru că aceasta era dorinţa lui. Zâmbea din nou, în dreptul geamului, simţindu-se stăpân pe el. Eu am vrut să las în urmă totul şi nimeni nu m-a putut împiedica. Cât de diferit e acum faţă de zilele acelea în care oră de oră, ceva nu era

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

îndeajuns de bine făcut încât să fie inserat în proiectul celor două colege, deşi lui i se părea că ar fi chiar cu mult peste nivelul lor de înţelegere. Eli este super. Cu o mişcare rapidă s-a dus până în dreptul uşii de la camera în care dormise să o vadă pe Eli, să-şi confirme cumva că, într-adevăr, Eli este super. Apoi şi-a reamintit chipul congestionat al celor două foste colege, ori de câte ori managerul le întreba de stadiul proiectului. De-ar ştii ele... se gândea, stând în uşă şi zâmbind la Eli care încă dormea pe aceeaşi parte. Îşi aducea foarte bine aminte de primele zile în care o cunoscuse, în gând, vedea aproape ca pe nişte poze primele momente, primele zile petrecute cu ea. Îi plăcea când în minte îi apăreau detalii ale acelor ore, săptămâni poate, ale chipului ei, îi plăcea să-şi aducă aminte de senzaţia când ea, uneori, îl strângea de mână în timp ce se plimbau. Alteori îşi imagina cum ar fi fost dacă ar fi întâlnit-o într-un alt context sau ce ar fi zis ea dacă, la acea vreme, el ar fi purtat barbă, sau dacă, atunci când s-au întâlnit prima dată, ar fi avut pălărie. Sau dacă era pe stradă sau, mai bine, la metrou, grăbit spre casă. Tot acest exerciţiu de imaginaţie îl făcea poate şi pentru a compensa faptul că dincolo de amintirea perfectă a acelor zile, sau ore, sau săptămâni lucrurile se estompau. Mai trăia vag senzaţia timpului în care căutau, în ziar, un spaţiu de închiriat, undeva în centru. Detaliile se pierdeau şi nici nu mai ştia la ce ar fi trebuit

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

să folosească acel spaţiu. Nici nu a întrebat, nici măcar pe Eli. Dorea să ascundă această neclaritate. De aici încolo amintirile sale se pierdeau. Dispăruseră. Ce ştia despre timpul care a urmat era rodul imaginaţiei sale şi al povestirilor. Timpul care se scursese, în mintea lui, era format din spusele ei şi din detaliile imaginare pe care Ray le adăugase. O parte a vieţii sale se construia din vocea ei, povestind, şi din detalii vizuale adăugate de tânăr, detalii care mereu se schimbau în funcţie de dispoziţie. Şi din câteva senzaţii ale copilăriei, câteva imagini ale casei şi ale dormitorului transformat în "camera lui" de când era mic. Mai erau câteva chipuri în mintea sa, revenea la ele ori de câte ori, acum, se simţea neliniştit sau presat. Episoade separate, fără legătură, însă cu efect instantaneu, acum, când simţea că agitaţia sau îndatoririle îl copleşesc. Memoria acelor câţiva ani buni, care lipseau complet, avea două constante, vocea ei povestind şi fragmentele albe dintre evenimentele spuse. În rest, locurile, feţele oamenilor, tonul replicilor, încordarea, graba, dorinţele căpătau nuanţe noi ori de câte ori Ray dorea să revină la acele vremuri, imaginându-şi cum a fost. Nu simţea apăsarea timpului care lipsea şi nici nu înţelegea de ce uneori era privit cu o empatie demnă de un om bolnav. Nu revenea la acele momente, povestite de Eli, şi pe care nu le conştientiza ca fiind trăite de el, decât atunci

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

când se plictisea. Cum alţii fredonează o melodie în gând sau cum plănuiesc ce vor face peste zi în timp ce aşteaptă tramvaiul, aşa Ray recompunea povestirile pe care le auzise despre acei ani. Se trezea uneori pe drum că remodela istorioarele despre trecutul său ca şi cum s-ar fi pregătit să scrie rezumatul unei cărţi. Nu era o nevoie, îşi umplea timpul în drum spre metrou, căutând stările şi imaginile cele mai potrivite pentru a-şi recompune acei ani. Îl deranja mai mult că nu reuşea să recâştige senzaţia distanţei în timp. Se referea uşor la "ieri", la "anul trecut", dar, mai mult de atât, nu reuşea să simtă. Pentu el, "acum cinci ani" sau "cu mult timp în urmă" erau doar sunete. Aceste distanţe mai lungi în timp le asocia uşor cu ziua înnorată în care Eli i-a povestit în bucătărie despre ce succes avusese "acum trei ani" posterul pe care îl concepuse pentru un scurt metraj sau îi era uşor să asocieze ultimii patru ani, nu cu el, ci cu albumul de poze cu coperţi din piele întoarsă.

Nu se simţea legat de acele poze ca fiind parte a vieţii lui, de acum patru, cinci ani. De fiecare dată când se uita peste ele îi venea să întrebe "şi ăsta eram eu?". Învăţase să asocieze pozele cu el, ştia poveşti despre acele momente, inventase legături logice coerente între timpul imortalizat în imagini, de la o pagină a albumului la cealaltă, dar, afectiv, se simţea mai legat de faptul că pielea întoarsă a coperţilor se potrivea perfect cu felul în care

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

îşi aranjase biroul. Estetic era foarte bine, deşi nu acesta era scopul pentru care albumul stătea acolo, ci era o încercare a Eliei de a-l face să îşi aducă aminte. Ray nu avea această nevoie, dar accepta lucrurile aşa cum erau. El se simţea bine cum era acum, şi faptul că accepta încercarea ei de a-l face să-şi aducă aminte în felul acesta, cu toate acele fotografii, nu era nimic diferit de regula pe care o stabiliseră că cine ajunge primul acasă hrăneste peştii din acvariu. Mda, Eli o să mai doarmă, astăzi este ziua ei liberă. Mă duc să văd oraşul. N-am ieşit cam de mult. Poate că o să mi se pară altfel străzile faţă de săptămâna aceea nebună în care trebuia să le văd pe efemeride. Şi-a luat blugii de pe spătarul scaunului, un tricou şi a plecat. Pe ultima treaptă a scărilor casei în care locuia s-a oprit puţin. Destul de liberă partea aceasta a centrului oraşului. S-a uitat spre capătul străzii, către primul semafor. Numai câteva maşini, oameni, ca de obicei. Strada era pavată cu granit şi soarele lucea plăcut în el, fără umbre. Era un negru care doar lucea. Mai plăcută era senzaţia trotuarelor pavate cu un fel de piatră care avea textura cărămizii. Spaţiile dintre ele, în unele locuri, se umpluseră cu muşchi. S-a întors în direcţia cealaltă, a plecat cu pas grăbit spre chioşcul de ziare care era cam la cincizeci de metri. Nu vroia să cumpere nimic, doar să-i simtă mirosul. Se gândea că apoi o să o ia pe prima străduţă la dreapta până în piaţa mică,

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

intersecţie unde era terasa cu prelată crem. Ştia că îi place tare mult locul acela, miroase a cafea. O piaţă mică, înconjurată de case frumoase, cu câţiva pomi încercuiţi de pavaj. Nu făceai diferenţa între trotuar şi stradă. Oricum pe acolo circulau rar maşini. De fapt, dacă văzuse, în două sau în trei rânduri, câte o maşină. Îi plăcea un anume loc al terasei, scaunul care era exact lângă unul dintre pomi. Stătuse pe el de două ori. Îşi rezema capul de trunchiul copacului şi se uita printre frunze la fereastra de peste drum. Se gândea dacă nu cumva ştia acea cameră, la a cărei fereastră se uitase, poate fusese chiar înăuntru şi nu îşi mai aducea aminte. Este posibil. Poate astăzi este cineva la fereastră. Am înţeles de la Eli că, uneori, dacă vezi un chip sau un loc, poţi avea senzaţia unei amintiri, a unei amintiri care revine brusc, singură, fără să-mi imaginez nimic. Mmm, ar fi, dacă e plăcută, de ce nu. Sunt curios dacă se întâmplă, poate îmi amintesc. Acea piaţă mică era la fel de liniştită ca în fiecare dimineaţă, cu terasa goală.

Extras din volumul:
Bârsilă, C. (2009). Secunde de grafit.
Iaşi, România: Lumen.

Continuarea acestui volum o puteţi lectura achiziţionând volumul de pe

www.edituralumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

Un accident schimbă radical viaţa lui Ray. Trecutul se estompează, memoria lui afectivă păstrează numai imagini disparate, realitatea, visul, amintirile se amestecă, se suprapun. Destinul său devine o confruntare continuă cu timpul, cu o existenţă uneori excesiv de banală, alteori agresivă, dar, mai ales, o luptă cu propria interioritate. Este inteligent, talentat, imaginativ, ştie că este "altfel" şi evenimentele au, pentru el, semnificaţii plurivoce. Un gest, o replică, o culoare, un sărut îl transpun într-un univers compensatoriu, trăit şi inventat deopotrivă. Iubeşte, este adesea dezamăgit, umilit, marginalizat, agasat de stereotipii, de minciună, de superficialiate, de trădare. O forţă interioară redutabilă este resortul evoluţiei acestui personaj care se confesează într-un discurs de o excepţională profunzime, nuanţat, subtil, învăluitor, magic.

« Încă o noapte măsurabilă, de azi, în secunde. În secundele mele şi-n ora ta, pe care o port cu mine, ca dovada trecerii unui înger şi pe lângă mine, printre secundele mele, din care am adunat în căuşul palmei o oră. Şi din secunde şi din trecere, iar mintea încă îmi construieşte un "ieri" ce-l vreau în amurgul pe care unii îl strigă "astăzi", cum eu aş striga "da!" şi acum. »

« După ce fusese externat, s-a trezit cu ea pe post de iubită. Îi plăcea, era frumoasă, dar nu îşi amintea de unde şi până unde iubire... »

« Ori de câte ori vroia să-i spună ceva, să-i atragă atenţia, îi atingea umărul cu degetul arătător, apoi îl plimba puţin, unduit, până ea se întorcea spre el. Era liniştit şi se gândea scurt, aproape ironic la toate frământările din noaptea trecută... »

ISBN 973-166-148-4
9 789731 661483

Conţinutul acestui volum nu reprezintă în mod necesar punctul de vedere al Editurii Lumen sau al finanţatorilor

Publicat cu finanţarea:
media LUMEN
www.EdituraLumen.ro